

ugyldigt. Justitsministeriet henstillede derfor, at ordningen blev udformet således, at sagsøgte ikke kan gøre patentets ugyldighed gældende som en indsigelse, men kun i forbindelse med en over for patenthaveren nedlagt påstand om, at patentet kendes ugyldigt, og således at der — hvor sagen er anlagt af en licenshaver — gives sagsøgte mulighed for at gøre patentets ugyldighed gældende ved at tilstævne patenthaveren. Man opnår herved bl. a., at retsplejelovens regler om adcitation kan finde tilsvarende anvendelse, og at patenthaveren bliver inddraget i sagen ved forkyndelse af en egentlig stævning.

Nærværende bestemmelse samt reglerne i § 63, stk. 3 og 4, er herefter affattet i overensstemmelse med justitsministeriets forslag.

Bestemmelsen vil kunne anvendes analogt, når det gøres gældende, at patentet er bortfaldet.

Til § 63.

I denne bestemmelse, der svarer til § 64 i komiteernes udkast, er optaget regler som tilsigter at give patenthaveren, licenshavere m. fl. mulighed for at varetage deres interesser i anledning af søgsmål vedrørende patentet.

Af hensyn til den betydning, som forslaget tillægger registrering i patentregistret, må det anses for påkrævet, at registret giver oplysning om retsskridt, som kan få indflydelse på rettigheder over patentet. Det foreskrives derfor, at meddelelse om søgsmål skal sendes til patentmyndigheden.

Pligten til at underrette licenshavere om sagsanlæg er især motiveret med, at det ikke sjældent er dem, der har den største interesse i, at patenthaverens ret håndhæves.

Den pågældende må over for retten godtgøre, at de foreskrevne meddelelser er givet. Sker dette ikke, skal sagen afvises.

Meddelelser til patenthaveren kan selvsagt gives, ved at meddelelse sendes til den i patentregisteret anførte fuldmægtig. Dette følger af, at fuldmagten i henhold til § 66 skal omfatte beføjelse til at modtage forkyndelser og andre meddelelser vedrørende patentet. Det er ikke fundet påkrævet at foreskrive, at fuldmægtigen skal underrettes, såfremt meddelelsen sendes direkte til patenthaveren i udlandet. Det bør være patenthaverens egen sag at drage omsorg for, at fuldmægtigen er underrettet i fornuddent omfang.

Til § 64.

Denne bestemmelse, der svarer til § 63 i komiteernes lovudkast, indeholder forskrifter om, hvilke domstole, der skal behandle søgsmål vedrørende opfindelser og patenter.

Den gældende patentlov indeholder ikke tilsvarende bestemmelser, idet retssager om patentrettigheder nu anlægges i henhold til retsplejelovens almindelige regler om værning. Dette betyder, at landsretterne som hovedregel er første instans.

Denne ordning foreslås udvidet, idet bestemmelsens opregning i praksis vil omfatte alle forekommende sager om patenter.

Ordningen, der gennemføres efter forslag fra Justitsministeriet og landsretterne, vil kunne udbygges ved, at patentsager i størst muligt omfang henlægges til en enkelt eller enkelte af retternes afdelinger, således at dommerne kan opnå en særlig erfaring på dette område.

Stk. 1, nr. 1, er ændret i forhold til komiteernes udkast for at præcisere, at bestemmelsen kun omfatter opfindelser, for hvilke der er indgivet ansøgning om patent.

Det er endvidere ikke fundet hensigtsmæssigt, at hver af parterne i de i stk. 2 i komiteernes udkast nævnte sager skal have fri adgang til at kræve en sag, der ellers ville høre under underret, behandlet ved landsret. Det bestemmes derfor, at sagerne skal behandles ved landsret.

Komiteernes udkast indeholdt en bestemmelse om adgang for retten til at beslutte, at dørene skal lukkes af hensyn til drifts- eller forretningshemmeligheder. Ved en senere revision af retsplejeloven er der indsat regler i denne lovs § 29, hvorefter retten kan beslutte, at dørene skal lukkes, når forklaringer skal afgives om forretnings- eller driftshemmeligheder. Den af komiteerne foreslåede regel udelades derfor i nærværende forslag.

Kapitel X.

Til § 66.

Bestemmelsen, der svarer til § 58 i komiteernes lovudkast, fastsætter pligt for en patenthaver, der har bopæl i udlandet, til at have en fuldmægtig her i landet.

En tilsvarende pligt er foreskrevet i § 12, for så vidt angår tiden indtil patent er meddelt.

Den gældende patentlov skelner ikke således mellem ansøgningen og det meddelte patent, men kræver i begge tilfælde en fuldmægtig anmeldt. Sker dette ikke, bortfalder patentet.

Uanset at det er et praktisk vigtigt spørgsmål, hvilken sanktion, der skal vælges over for undladelse af at have fuldmægtig, har man dog ikke fundet, at dette kræver en så skarp reaktion som efter den nævnte regel.

Da kravet om en fuldmægtig især er begrundet i behovet for at sikre, at patenthaveren har værne-